

नव जनचेतना

NAWA JANACHETANA NATIONAL DAILY राष्ट्रिय दैनिक

जाथिका एलिन चौतानले आफूलाई 'घोकेबाज' भनेर बोलाउन थालेको बताएका छन् । शुरुबार हवाइट हाउस लिटररेचर फेस्टिभलमा प्रस्तुति दिनुअघि विद्यार्थी दर्शकले 'घोकेबाज' गीत गाउन अनुरोध गर्दा उनले उक्त कुरा बताएका हुन् । 'घोकेबाज मलाई भनेको कि ? अहिले त घोकेबाज शब्द सुन्दा पनि मलाई नै भनेको जस्तो लाग्छ,' उनले भनिन् । दर्शकले 'घोकेबाज' गीतलाई 'वान्स मोर'अन्दा धेरैको प्रेमना घोका भएको छ कि भन्दा प्रश्न गरेकी थिइन् । उनले विद्यार्थीलाई यो सन्तक अर्थातको बेला भएकाले प्रेमना नपर्न सुझावकी थिइन् ।

जाजको विचार...

सधीयतालाई (पूर्व पेजमा) आनन्दरत्न मुली

शुरुबारबाट एकसाथ तीन नयाँ नेपाली फिल्म प्रदर्शनमा आएका छन् । फिल्म हुन् 'मनी', 'सांरंग' र 'जुना: एक व्यथा' । फ्रडि रिलिजको परम्परा घान्दै आएका यी तीनवटै फिल्म देशभर एक अर्कोसँग व्यावसायिक प्रतियोगिता अभिषेक हो । 'मनी' भनेर निर्देशन गरेका हुन्, भने 'सांरंग'का निर्देशक प्रशान्त तामाङ रहेका छन् । 'मनी' हजर पञ्चागिरी झमा विमोर्ण भएको फिल्म हो । फिल्ममा भिजेका काठमाडौँ, टीया गास्के, सुलक्षण भारतीको मुख्य भूमिका छ । फिल्ममा सजीप निरेला, धनरत्न जोशी, आसुषी डकाल, जेसिस श्रेष्ठ, गीत विटलगायतका कलाकारको अभिनय छ ।

३ वर्ष ३० अंक १६ २०८१ माघ २६ गते शनिबार 8 February 2025, Saturday पृष्ठ संख्या 8 मूल्य रु ५/-

संक्षिप्त समाचार

आज सभापति देउवा दाइ आउने

दाइ, माघ २५/नेपाली काँग्रेसका सभापति एवं पूर्व प्रधानमन्त्री शेरबहादुर देउवा आज शनिबार दाइ आउने भएका छन् ।

चबौंरामा मटार्वा, बरघर, भलमन्सा संघको आयोजनामा माघको २६ गते अन्तर प्रदेशस्तरीय सांस्कृतिक तथा रैथाने खाना महोत्सवलाई सम्बोधन गर्न पार्टी सभापति एवं पूर्व प्रधानमन्त्री देउवा दाइ आउन लागेका हुन् ।

नेपाली काँग्रेस दाइका जिल्ला सभापति शंकरप्रसाद डार्गिने शुकुबार एक सूचना जारी गर्दै माघको २६ गते दार्जीलिंग गाउँपालिका-३ चबौंरामा हुने कार्यक्रममा उपस्थितिका लागि काँग्रेस, भात तथा शुभेच्छुक संघसंस्थाका नेता तथा कार्यकर्तालाई सर्वसाधारण नागरिकमा आग्रह गरेका छन् ।

त्यसैगरी नेपाली काँग्रेस दाइले पार्टी सभापति शेरबहादुर देउवाको उपस्थितिमा माघको २७ गते घोराहीमा कार्यक्रम गर्ने भएको छ । विहान ११:४५ बजे घोराहीस्थित नेपाली काँग्रेस दाइको पार्टी कार्यालयमा हुने उक्त कार्यक्रममा उपस्थितिका लागि जिल्ला सभापति डार्गिने सम्पूर्णमा आग्रह गरेका छन् ।

६ वर्षदेखि ओछ्यानमै, निको हुने आशामा केशर

जयवीणा महाराई
पुर्नोर्वा(बख्तवाणी), माघ २५/ एकचालिस वर्षको लक्का जवान, मफेरीमा मुढो जस्तै पल्टी रहन्छन् । बोली टाढो छ, अनुहारमा आशाका किरणहरू फल्की रहेका छन् । उठेर बस्न र हिंडुल गर्न नसक्ने भएको पति ६ वर्ष विध्वो । निको हुने आशा भने कायमै छ ।

गुल्मीको सुदूरपूर्वको कालीगण्डकी गाउँपालिका-३ जयखर्तिरगत लम्पारोड रानीटोलका केशर बहादुर थापा २०७५ साल असोज ४ गते एका विहानै छोरालाई परेपछि अस्पताल लैजाने क्रममा आफूले चलाएको पिक्वप जीप दुर्घटनामा परी घाइते भएका थिए । दुर्घटना हुँदा बाबुछोरालसँगै थिए । छोरालाई केही भएपनि बाबु घाइते हुँदा पिक्वको मेस्लेण्ड भन्थियो । छोरालाई घाइते भएपनि बाबु घाइते हुँदा पिक्वको मेस्लेण्ड भन्थियो । छोरालाई घाइते भएपनि बाबु घाइते हुँदा पिक्वको मेस्लेण्ड भन्थियो ।

गुजारा गरिरहेका छौं केशर थापाका ४० बर्षिया श्रीमति प्रेमकुमारी थापाले मन अमिनो पाई भनिन्, 'ओछ्यानमै खाना, दिशापिसाव गराउनुपर्छ, कमाउने व्यक्ति नै विस्तरामा भए पछि हामीलाई दुःख भएको छ ।' उनी श्रीमान सन्धो भएर हिंडुल गर्न सक्ने आशामा गहमरी ओशु लिएरै भए पनि रातदिन सेवामा तलिन छिन् । घाइते केशरलाई पोखराका

अस्पताल हुँदै काठमाडौंसम्म उपचारका लागि लगेरिएको भएता पनि निको नभएपछि शुकुबार फेरी काठमाडौंमा बप उपचारका लागि गएको छ । उनलाई यज्जल होमियोपैथिक एण्ड अथो न्युरो फिजियो थेरापी अस्पतालमा उपचारका लागि चिकित्सकहरूले सल्लाह दिएका कारण त्यहाँ गएका हुन् । केशर भन्छन् 'डाक्टरको सल्लाह अनुसार एक वर्ष

सम्मको उपचारका लागि १० देखि १२ लाखसम्म खर्च लाग्छ, के गर्ने मेरो कुनै उपाय नै छैन । त्यै पनि प्रयास गरिरहेको छु ।' केशरले काठमाडौं जाई गर्दा छिमेकीसँग भनेका छन् 'आशा बोकेर काठमाडौं हिडेको छु, विश्वास छ, युवा नेता स्वास्थ्य मन्त्री भएको बेला मेरो समस्यालाई सरकारले पनि सुन्छ होला, म बाच्न चाहन्छु, पुर्नजीवन पाएर केही

गर्न चाहन्छु ।' केशर फिजिथियन कहाँ भण्डै दुई वर्ष नियमित उपचारमा रहे तर निको नभए पछि घरमै फिजियो गरी औषधी खाएर बढ्दै आए । औषधि उपचारमा उनको धेरै नै पैसा खर्च भइसकेको छ । आम्दानीको स्रोत नभएकाले उनलाई अहिले उपचारमा समेत गाडो भएको छ । केशरले बिमा कम्पनीसँग पटक-पटक गुहार माग्दा पनि बिमा बापतको रकम पाउन सकेका छैनन् ।

सारमाथा इन्थोरेसमा भएको बिमाको रकम जसको नाममा गाडी थियो उसैले लगेर गए पछि अहिले उनी घर न घाटका भएका छन् । उपचारका लागि कालीगण्डकी गाउँपालिकाले भने केही अर्थिक सहयोग गर्दै आएको छ । पालिकाले उनलाई उपचारका लागि २५ हजार नगद र दैनिक थेरापीका लागि ७ लाखको लागतमा थेरापी हब नै निर्माण गरिदिएको पालिकाला अग्र्यक्ष बेवहादुर थापाले बताए । अग्र्यक्ष थापाले भने, 'उहाँ जस्तै विरामी पालिका भित्रका बडामा दर्जन जति छन् । तर उहाँको दुर्घटनाका कारण प्राथमिकतामै राखेर सहयोग गरिएको हो ।' विपन्न काठमाडौं एक लाखसम्मको उपचार पाउने भएता पनि त्यो सुविधा समेत उनले अहिले सम्म पाएका छैनन् । शुकुबार गाउँपालिकाको एम्बुलेसमा उनी उपचारको लागि तेस्रो पटक राजधानी छिरेका छन् ।

कर्मचारी आवश्यकता

नवजनचेतना दैनिकका लागि निम्न कर्मचारीको आवश्यकता परेको हुनाले इच्छुक योग्य नेपाली नागरिकबाट रिक्तपूर्वको दरखास्त आह्वान गरिन्छ ।

- १. **पब** : लेखापाल, संख्या : एक जना
योग्यता : +२ उत्तीर्ण वा स्नातक अध्ययन गरेका
- २. **पब** : कम्प्युटर अपरेटर
संख्या : एक जना
योग्यता : +२ उत्तीर्ण (फोटोसफ, पेजमेकर, इन्डिजाइन तथा कम्प्युटरमा दक्षलाई विशेष प्राथमिकता)
- ३. **पब** : बजार प्रतिनिधि
संख्या : केही
योग्यता : +२ उत्तीर्ण
तलव : नियम अनुसार

आवेदन दिने अन्तिम मिति : २०८१/१०/३० गते सम्म ।
आवेदकले आफ्नो बायोडाटा सहित कार्यालयमा सम्पर्क गर्नुहोला ।
(बाइक, स्कुटीको लाइसेन्स भएका तथा अनुभवीलाई प्राथमिकता)

कैलाशानगर मिडिया प्रा.लि.
(नवजनचेतना दैनिक)
भगवतीटोल, तानसेन, पाप्ला
E-mail : njdnews@gmail.com

पाल्पा आवासीयको 'स्वर्णतिरको यात्रा' मनायो ४५ औं वार्षिक उत्सव

राजभन्ध रायभाषी
पाल्पा, माघ २५/जिल्लाको तानसेनमा रहेको पाल्पा आवासीय माध्यमिक विद्यालयले 'स्वर्णतिरको यात्रा' तय गरेको छ । व्यवहारिक, जीवनोपयोगी र गुणस्तरी शिक्षाको मान्यता राखी २०३६ सालमा स्थापना भएको विद्यालयले ४५ औं वार्षिक उत्सव मनाउँदै स्वर्ण जयन्तीतिरको यात्रा तय गरेको हो ।

विद्यालयले ४५ वर्षको यात्रामा आफूलाई जिल्लाकै प्रतिष्ठित र उत्कृष्ट शैक्षिक संस्थाको रूपमा पहिचान बनाउन सफल भएको छ । त्यसबेला धेरैले विश्वास नगरेको विषय थियो पाल्पामा निजी स्कूल भोलि जिल्लामै प्रतिष्ठित र उत्कृष्ट शिक्षा दिने विद्यालय रूपमा खडा हुनेछ तर धेरैको आकलनलाई गलत मानित गर्दै पाल्पा आवासीयले आफ्नो ४५ वर्ष यात्रा सम्पन्ने शुकुबार वार्षिक उत्सव तथा

अभिभावक दिवस मनाएको छ । विद्यालयतहसम्मै कक्षा ११/१२ को शैक्षिक विकासमा यस विद्यालयको ठूलो योगदान रहेको छ । चार दशक नामो यात्रामा विद्यालयले राष्ट्रियस्तरका पुस्कारहरू समेत हात पार्न सफल भएको छ । यसले विद्यार्थीहरूलाई किताबी ज्ञानमात्र सिमित नरखी विभिन्न अतिरिक्त क्रियाकलापमा

समेत अब्बल बनाएको छ । प्रयोगात्मक शिक्षालाई अगाडै अगाडि बढेको विद्यालयले जिल्लादेखि राष्ट्रियस्तरका विभिन्न खेलकूदमा विद्यार्थीहरूलाई सहभागी बनाएको छ । एसईईसम्मै कक्षा ११/१२ को परीक्षामा समेत विद्यालयले उत्कृष्ट नतिजा ल्याउन सफल भएको छ । निजीस्तरका स्कूलहरू सञ्चालनमा थप

चुनौति भए पनि पाल्पा आवासीयले ४५ वर्ष मनाउनुलाई कम आकलन गर्न सकिदैन । ४५ औं वार्षिक उत्सवको अवसरमा आयोजित कार्यक्रममा जिल्लाका शैक्षिक, सामाजिक व्यक्तिस्वतहसम्मै पुस्कारहरू समेत विद्यालयको ४५ वर्ष यात्राको मुक्तकण्ठले प्रशंसा गरे । ...**बाकी अन्तिम पेजमा**

पा.वि.सू.नं. ०२१/०२२

पा.वि.प्र.का.सं. ११/०२१/०२२

जनचेतना

सम्पादकीय

नागरिकमा आशा जगाऊ

देशमा बहुमतको सरकार छ । मुलुककै ठूला दुई दल नेपाली काँग्रेस र एमालेको संयुक्त सरकार हुँदा आम जनताले ठूलो अपेक्षा गरेका थिए । तर जनताको अपेक्षा अनुसार सरकारले काम गर्न सकेको छैन । सरकारदेखि संसदसम्मका कामकारवाहीले आशा जगाउन नसक्दा आम नागरिकमा राजनीतिक दलदेखि नेताप्रति असन्तुष्टि बढेको छ ।

राज्य-संघर्षबाट भइरहेको सेवाप्रवाह सन्तोषजनक नरहेको निवर्धालमा पुगेको जनमत त्यसको प्रमुख जवाफदेही राजनीतिक दल र तिनको नेतृत्वलाई ठान्छ । वर्तमान सरकारहरूसँग नागरिक आकांक्षा खुलिनु स्वाभाविक थियो । बहुमत रहेको संधीय सरकार गठन हुनुले आम नागरिकमा राजनीतिक स्थिरताको बहालीसँगै देश यत्तिका समयसम्म उल्लेखीय काम हुन नसक्दा निराशा बनेका छन् । आखिर दुई तिहाई बलियो सरकारलाई काम गर्न कसले रोकेको छ ? सरकारले किन काम गर्न सकेन ? सरकारले काम गर्न नसकेको हो वा गर्न खोजे पनि गर्न नदिइएको हो ? यसबारे उचित मूल्यांकन हुनुपर्ने देखिन्छ । सरकारले आफ्नो काम-कारबाहीबाट जनतालाई आशावादी बनाउन नसक्नु दुखद हो । अर्कोतर्फ सरकार प्रतिपक्षलाई भुक्त्याएर अध्यादेश स्वीकृत गराउने खेलमा लागेको छ । आफैले जारी गरेका ६ अध्यादेश संसदमा छलफलका लागि स्वीकृत गराउने विषयमा सत्तापक्ष कसरतमा छन् । संधीय संसदको प्रतिनिधिसभामा त सत्तापक्षको सहज बहुमत छ, तर राष्ट्रिय सभामा सामान्य बहुमत जुटाउन उसलाई हम्ने हम्ने परेको छ । यी र यस्ता कुरामै सरकार अलमलमा पर्दा जनताका अपेक्षा सम्बोधन हुन सकेका छैनन् । अब सरकार अलमलमा नपरी जनताको हितमा काम गर्न आवश्यक छ । जनतामा कुनै उत्साह नभए पनि सरकारमा रहेकाहरूले भने आमजनतामा उत्साह र आशा जगाउने खालका प्रभावकारी कार्यक्रम त्पाएर त्यसको सशक्त कार्यान्वयन गर्न जरुरी छ । यसो भयो भने मात्र जनतामा केही भए पनि आशा जाग्ने छ ।

Opinion @ Social Network

अग्रजलाई सम्मान अनुजलाई माया बस कसैको मन दुबाउन नपरोस् ।
(कामगारीनी ठडुरीको फेसबुक स्ट्याटस https://www.facebook.com/Kasam_Rani_Thakure)
यो सभामा सामाजिक बर्तमान बोध गरिरुका धारणाहरू रक्केछौ । यसका लागि हाम्रो फेसबुक पेज www.facebook.com/shitalapati मा लगन गर्न सक्नुहुनेछ ।
नवजन्मचेतना दैनिकको रुपमा तपाईंसातु अर्बुदेको छ । यो प्रियका अठस रसरीय अनि पठनीय बनाउनको लागि तपाईंहरूको अनुभव सुन्नबस्नुको हामीलाई अचलते जरुरी छ । पाठकवृन्द तपाईंका सुझावहरू दिई हामीलाई अरुथोटा जर्कनु हुनो अनुरोध गर्दछौ ।

Table with 2 columns: Name and Address/Phone Number. Includes names like प्रदीप कार्यालय, स.प्र.समूह, परिषद, etc.

संधीयतालाई दोष दिने ठाउँ छैन, दोषी हामी हौं

आनन्दराज मुल्मी

संधीयतामा प्रवेश गर्दा निक्कै ठुलो उत्साह र जंगर पैदा भएको थियो । सबै केन्द्रीकृत प्रणालीलाई जनताको नजिक फाँडौं भन्ने प्रतिबद्धता थियो । आफै बसेको ठाउँबाट सेवा र विकास पाइन्छ भनेर जनतामा उत्साह आएको थियो । अहिले हामीलाई सरकारमाथि भनियो, केही दिएन भने जनगुनासो प्रवेशमा छ । प्रवेश सरकार चला खालेको ७ वर्ष भयो । धेरै बाहनाबाजी गर्ने अवस्था अब छैन । आजसम्म त कानुन बन्द, प्रहरी समायोजन भए, निजामती कर्मचारीको व्यवस्थापन गर्न सकेौं, श्रोत साधनलाई व्यवस्थित गर्न सकेौं भनेका छौं । यो बाहनाबाजी अब जनताले त्यसो नबुझ्ने छैन । संधीयता हाम्रो आवश्यकता हो भन्ने पुष्टि राजनीतिदेखि गर्नुपर्छ । पछाडि फर्किएर हेर्दा सौँचकै प्रवेश सरकार चलाउन सरकार गठनमै त्रुटि भयो । सुरमा सरकार चलाउन आएकाहरूमा अनुभवको अभाव देखियो । शासन प्रणालीमा नभिकेको जस्तो, व्यवस्थापनमा अबोध, श्रोत परिचालनमा गम्भीरता नभएका मान्छेहरूले लिइ गरे ।

दरबन्दीको संख्या निश्चित गरिएको छ, सरस-बढुवा कसरी गर्ने भन्ने अन्याय छ । संघ र प्रदेशका कर्मचारीमा के भिन्नता छ भन्ने स्पष्ट जवाफ सरकारले दिन सकेको छैन । प्रदेश सरकार चलाउन आएका राजनीतिक नेताहरूसँग समेत प्रशासनिक दक्षता देखिएन । ती तहले चलाउने भनेर विभिन्न श्रोतको श्रेय छुट्टयाइएको छ । त्यो कार्यान्वयन किन हुन सकेन ? यिनै कर्मचारी तहले चलाउने भनेर, कार्यान्वयन गर्न कर्मचारी नै जानुपर्छ ।

प्रदेशका लागि काम गर्न उनीहरूमा ज्यादा अर्थ छ । ७ वर्षमा कति पर्यटन शुरू गर्नुपर्छ ? वनमा कति उठाइयो ? मनोरंजन र कृषि क्षेत्रबाट त सुको आम्दानी छैन । वन यति असीमित श्रोत हो तर वन मन्त्रालयमा मन्त्री बन्ने नचाहेनै स्थिति बन्यो । गण्डकीको प्रमुख प्राथमिक पर्यटन भनेर तर लगानी छै ? राज्य उठाउन सरकारले सक्छ तर बुझ्न चाहिन । उठाउन चाहिन । जब थोटा बैकर्सँग जोडेर श्रोत उठाउन डराइन्छ, अनि विकास कसरी हुन्छ ? संघ सरकारसँग फगडा हुन्छ कि भनेर डराइरहेको देखिन्छ । सरकारमा बस्ने मान्छेले ठूलो जोशिम मोल्नुपर्छ । यो प्रदेश बनाउन कुनै जर्हाबाट पनि जम्मा गर्नुपर्छ । संघ सरकारसँग फगडा गरेर हुन्छ कि दबाव दिएर हुन्छ कि, आन्दोलन गरेर हुन्छ ? प्रश्न उस्तै हामीसँग संरचना छैन, सुरक्षा छैन भने । त्यो महत्त्वपूर्ण कुरा होइन ।

यो प्रदेशको भूगोललाई आत्ससात् गर्न मान्छे नै आउनु । कुन बिल्तामा के आवश्यकता छ र विकास कसरी गर्ने भनेर खाका बनाउन सकेनन् । उदाहरणका लागि नवलपुरलाई गण्डकी प्रदेशमा कसरी जोडेर सक्थौं ? कनेक्टिभिटी आजसम्म पनि तयार भएको छैन । सुरमा अति उत्साही भएर सबै हन्छ भनियो तर कसरी गर्ने भन्ने खाका आजसम्म बनेन । संधीयता आफै खराब होइन । सञ्चालनकतले उचित हितार्थ नदोषार्थ प्रश्नहरू बढेको छ । संधीयताले प्रदेशमा कस्तो वातावरण बनाउने भन्ने आधारशीला यो कार्यकालमा तयार गर्नुपर्छ । नत्र धेरै ढिलो हुन जान्छ । हिजो ५ विकास क्षेत्र हुँदा पनि यहाँ (तराईका क्षेत्र) पश्चिमाञ्चल विकास क्षेत्र) कमीत कमि थियो । अहिले किन भएन ? सरकारले प्रथम पञ्चवर्षीय योजना बनायो तर पञ्चवर्षीय कार्यान्वयन अर्का इतिहास नेपालमै छैन । यहाँ पनि दुईशा नै भयो । हाम्रो व्यवस्थासँग मिल्ने योजना नै बन्दैन । योजनाहरू लादिएको हुन्छ, सत्तामा बस्ने गर्न खोजेका कार्यकर्ता मात्रै जम्मा पारिन्छ । यस्तो योजना बनाउने समूह 'यस सेन' हुन् । पहिलो पाँच वर्षमा १० खर्च खर्च परेको रेलमार्गदिवि के के बनाउने भनियो । ठूला सपना देखाइयो तर श्रोत सुनिन्छै गरिएन । यो यथाई नै आधारशर्षी, महत्वाकांक्षी र नैरजिम्मेवारी पनि हो । प्रदेशलाई सही बाटोमा लैजाँदै गे भने बलियो उदाहरण हो । २ वर्षमा केही करोड खर्चिएर योजना पूरा गर्न सकिँदैन भने ठूला परियोजना कार्यान्वयन कसरी सम्भव होला ? संघले अब प्रदेशातर्फ बल फाल्छ । त्यो धेरै हामी तयार हुने कि नहुने ? निजामती कर्मचारी आसन्नमा सरकारको भेगन भए । उनीहरूलाई सही परिचालन गर्ने सकिँदा, प्रदेशमा भर्दा उत्साह उनीहरूमा भए । ०७२ सालमा संधीयता बन्ने, ०७४ सालसम्म कर्मचारी कानुन बनेन । पदेरीमा त बरबल बल

पछि परेको होइन । पछि परेको नेतृत्वको सोचका कारण हो । हाम्रो दबाव नपुगेर एकपार र एमक्याप मातहतमा ल्याउन सकिनेको छैन । हाइड्रोबाट उचित लाभ लिनु सकिनेको छैन । गण्डकी सरकारले यहाँका जनतालाई आह्वान गर्ने हो भने जनताले साथ दिनुपर्छ । आवश्यकता भयो भने त्यो पनि गर्नुपर्छ । संघसँग फगडा पनि हुन्छ । एउटै पाटीको भए पनि संरचनाका कारण होइन ? नेताहरूले नीति बनाउने हो, कार्यान्वयन गर्न कर्मचारी नै जानुपर्छ ।

प्रदेशका लागि काम गर्न उनीहरूमा ज्यादा अर्थ छ । ७ वर्षमा कति पर्यटन शुरू गर्नुपर्छ ? वनमा कति उठाइयो ? मनोरंजन र कृषि क्षेत्रबाट त सुको आम्दानी छैन । वन यति असीमित श्रोत हो तर वन मन्त्रालयमा मन्त्री बन्ने नचाहेनै स्थिति बन्यो । गण्डकीको प्रमुख प्राथमिक पर्यटन भनेर तर लगानी छै ? राज्य उठाउन सरकारले सक्छ तर बुझ्न चाहिन । उठाउन चाहिन । जब थोटा बैकर्सँग जोडेर श्रोत उठाउन डराइन्छ, अनि विकास कसरी हुन्छ ? संघ सरकारसँग फगडा हुन्छ कि भनेर डराइरहेको देखिन्छ । सरकारमा बस्ने मान्छेले ठूलो जोशिम मोल्नुपर्छ । यो प्रदेश बनाउन कुनै जर्हाबाट पनि जम्मा गर्नुपर्छ । संघ सरकारसँग फगडा गरेर हुन्छ कि दबाव दिएर हुन्छ कि, आन्दोलन गरेर हुन्छ ? प्रश्न उस्तै हामीसँग संरचना छैन, सुरक्षा छैन भने । त्यो महत्त्वपूर्ण कुरा होइन ।

आजसम्म प्रदेश सरकारको मातहत प्रहरी नभए पनि आवश्यकता अनुसार परिचालन त भइरहेका छन् । अहिले राष्ट्रियस्तरीय गण्डकीको राज्यत्व योगदान कमजोर छ । किन कम ? प्रदेशमा व्यावसायिक वातावरण बनाउन विगत ७ वर्षमा सरकारले के गर्‍यो ? लगानी वृद्धि भएको छ कि छैन ? व्यवसायिहरूको सुरक्षा छैन कि छैन ? प्रदेशभित्रका लगानीकर्ता यहाँबाट किन भागिरहेका छन् ? खोजी गर्नुपर्छ । जबसम्म लगानी बढ्दैन, तबसम्म राज्य बढ्दैन । प्रदेशमा तथ्याकको सबैभन्दा ठूलो अभाव छ । हाम्रो आम्दानी कति हो ? निर्यात कति हो ? अयात कति हो ? लेखाजोखा कसले गर्ने हो ? जब तथ्याक छैन, नीति र कार्यक्रम कस्तो बना ? हामीले उत्पादनकति नारा यति घन्काएका छौं, कहाँ के उत्पादन कति हो ? निर्यातजन्य उत्पादन कति गर्‍यो ? सरकार युरोपियम र शोवादी फलाम खानी देखाएर धेरै उताउलो कुरा गर्छ । खानी उखाननको प्रयास प्रदेशले के गरिरहेको छ ? न्यायिक आकर्षक क्षेत्र पहिल्याउन सकिनेको छैन । सरकारको गम्भीर ध्यान त्यसमा जानुपर्छ । संधीयतालाई प्रश्न स्वाभाविक बढेको छ तर के बुझ्नुपर्छ भने संधीयताका कारण हामी

आजसम्म प्रदेश सरकारको मातहत प्रहरी नभए पनि आवश्यकता अनुसार परिचालन त भइरहेका छन् । अहिले राष्ट्रियस्तरीय गण्डकीको राज्यत्व योगदान कमजोर छ । किन कम ? प्रदेशमा व्यावसायिक वातावरण बनाउन विगत ७ वर्षमा सरकारले के गर्‍यो ? लगानी वृद्धि भएको छ कि छैन ? व्यवसायिहरूको सुरक्षा छैन कि छैन ? प्रदेशभित्रका लगानीकर्ता यहाँबाट किन भागिरहेका छन् ? खोजी गर्नुपर्छ । जबसम्म लगानी बढ्दैन, तबसम्म राज्य बढ्दैन । प्रदेशमा तथ्याकको सबैभन्दा ठूलो अभाव छ । हाम्रो आम्दानी कति हो ? निर्यात कति हो ? अयात कति हो ? लेखाजोखा कसले गर्ने हो ? जब तथ्याक छैन, नीति र कार्यक्रम कस्तो बना ? हामीले उत्पादनकति नारा यति घन्काएका छौं, कहाँ के उत्पादन कति हो ? निर्यातजन्य उत्पादन कति गर्‍यो ? सरकार युरोपियम र शोवादी फलाम खानी देखाएर धेरै उताउलो कुरा गर्छ । खानी उखाननको प्रयास प्रदेशले के गरिरहेको छ ? न्यायिक आकर्षक क्षेत्र पहिल्याउन सकिनेको छैन । सरकारको गम्भीर ध्यान त्यसमा जानुपर्छ । संधीयतालाई प्रश्न स्वाभाविक बढेको छ तर के बुझ्नुपर्छ भने संधीयताका कारण हामी

प्रदेशको भूगोललाई आत्ससात् गर्न मान्छे नै आउनु । कुन बिल्तामा के आवश्यकता छ र विकास कसरी गर्ने भनेर खाका बनाउन सकेनन् । उदाहरणका लागि नवलपुरलाई गण्डकी प्रदेशमा कसरी जोडेर सक्थौं ? कनेक्टिभिटी आजसम्म पनि तयार भएको छैन । सुरमा अति उत्साही भएर सबै हन्छ भनियो तर कसरी गर्ने भन्ने खाका आजसम्म बनेन । संधीयता आफै खराब होइन । सञ्चालनकतले उचित हितार्थ नदोषार्थ प्रश्नहरू बढेको छ । संधीयताले प्रदेशमा कस्तो वातावरण बनाउने भन्ने आधारशीला यो कार्यकालमा तयार गर्नुपर्छ । नत्र धेरै ढिलो हुन जान्छ । हिजो ५ विकास क्षेत्र हुँदा पनि यहाँ (तराईका क्षेत्र) पश्चिमाञ्चल विकास क्षेत्र) कमीत कमि थियो । अहिले किन भएन ? सरकारले प्रथम पञ्चवर्षीय योजना बनायो तर पञ्चवर्षीय कार्यान्वयन अर्का इतिहास नेपालमै छैन । यहाँ पनि दुईशा नै भयो । हाम्रो व्यवस्थासँग मिल्ने योजना नै बन्दैन । योजनाहरू लादिएको हुन्छ, सत्तामा बस्ने गर्न खोजेका कार्यकर्ता मात्रै जम्मा पारिन्छ । यस्तो योजना बनाउने समूह 'यस सेन' हुन् । पहिलो पाँच वर्षमा १० खर्च खर्च परेको रेलमार्गदिवि के के बनाउने भनियो । ठूला सपना देखाइयो तर श्रोत सुनिन्छै गरिएन । यो यथाई नै आधारशर्षी, महत्वाकांक्षी र नैरजिम्मेवारी पनि हो । प्रदेशलाई सही बाटोमा लैजाँदै गे भने बलियो उदाहरण हो । २ वर्षमा केही करोड खर्चिएर योजना पूरा गर्न सकिँदैन भने ठूलो परियोजना कार्यान्वयन कसरी सम्भव होला ? संघले अब प्रदेशातर्फ बल फाल्छ । त्यो धेरै हामी तयार हुने कि नहुने ? निजामती कर्मचारी आसन्नमा सरकारको भेगन भए । उनीहरूलाई सही परिचालन गर्ने सकिँदा, प्रदेशमा भर्दा उत्साह उनीहरूमा भए । ०७२ सालमा संधीयता बन्ने, ०७४ सालसम्म कर्मचारी कानुन बनेन । पदेरीमा त बरबल बल

Table with 2 columns: Name and Address/Phone Number. Includes names like देवकन, लक्ष्मण, मिश्र, etc.

Table with 2 columns: Name and Address/Phone Number. Includes names like देवकन, लक्ष्मण, मिश्र, etc.

Table with 2 columns: Name and Address/Phone Number. Includes names like देवकन, लक्ष्मण, मिश्र, etc.

साहित्य दर्पण

कथा हिमालय लिम्बू

मुक्कुमलुङ

गाउँमा राइरूका उपशङरूका बिउरू नउजिएका होइनन् तर जमिनदारको नुन खानु पर्ने भएकाले त्यहाँका गाउँलेहरूको मुखमा बुजो लागेको थियो । नत्र नाम्सागीको हालतमा सबैजना पुग्थे । नाम्सागीले चोर औँला उठायो जमिनदारमाथि तर औँल्यारो भण्डुडीको सिरकभित्र मात्र । खुलेर धावा बोल्न सकेन । उसको पाप नै त्यही भयो जसको फलस्वरूप नाम्सागी गाउँबाट निकालियो । चाकडीमा बेकम्मा ठहरियो । त्यसैले त्यो धर्ती छोडी जानु पर्ने सजाय पायो । उसलाई थाहा थिएन त्यो धर्तीलाई छोडेर कहाँ जाने ? उसको स्थूल शरीर खाक भए भ्यतिनाकी अमासँगै जान्थ्यो होला नाम्सागी । निश्चित के थियो भने त्यहाँबाट बसाई जानु नै थियो उसले । धर्तीका कैयौँ ठाउँको नाम सुनेको थियो नाम्सागीले । स्वर्ग र नर्कसँग तुलना गरिएको ठाउँहरू बिचकोको भोगाइ बादल र वर्षाको भिन्ता जस्तो महसुस गरेको थियो उसले । बिहान सखारै भाले बास्यो । नाम्सागीले आफ्ना धेरथोर फिट्टीफाट्टा, खत्यांड-मत्यांड-बोरामा पोको पारेर काँधमा बोक्त्यो ।

थियो । त्यसभित्र माकसोतेको लागि मकैको पिठोको ढिँडो थियो । त्यस बेलासम्म माकसोते भने निदाइरहेको थियो । केही समयको एकोहोरो यात्रापछि पूर्व दिशामा लाली चढ्यो । धर्तीका चारैतिरबाट आएको भालेको डाकले क्षितिजलाई रचिम बनाएर व्यूफाउंडै थियो । तीनवटा सामहरू (आत्माहरू) चाँहि अतिथिचत नगत्यक्तक लम्किरेका थिए । काप्या, हामी कहाँ जाँदै छौँ ? भ्यातिनाको पिठौँबाट माकसोतेले निद्रालु स्वरमा सोध्यो । हाम्रो अफ्नो किपटमा जाँदै छौँ, माकसोते । त्यो किपट कहाँ छ, काप्या ? भ्याकसोते । त्यसैगरी सँगसँगै सोधे । मेन्डुयायेमहरू (छोटाछोटीहरू) ले यस्तो प्रश्न गर्लान् भनेर नाम्सागीले सोचेको थिएन । अहो प्रश्न नगर्न भनेर चिचार गरेर नाम्सागीले जवाफ दियो, थाक्नुहुलाज्यामा ? दिदीभाइ केहीबेर चुपचाप भए । फिसिमस अँध्यारोमा बिस्तारैबिस्तारै हिँडिरे ती सामहरू । त्यो किपट कस्तो छ । नाम्सागीले बच्चाहरूलाई जवाफ दिने मन थिएन तर उसको अन्तर-आत्माबाट स्वतः शब्दहरू आइरहेका थिए, त्यो किपटमा हाम्रो पुर्बाको बगैँचा छ । त्यहाँबाट हामी कहिल्यै बसाई सर्नुपर्दैन, छोरी । माकसोते रुन थाल्यो । भ्यातिनाले भाइ किन रोएको बुझ्न सकिन । नाम्सागीले पिठुको बोरा खोलाको छेदेमा ढुङ्गाको सिमलरूकोको फेकमा अड्याए । भ्यातिना भुईँमा पछाडि फकीफकी हिँदै थियो । उसले सोध्यो, काप्या, हाम्रो घर छोडियो । धर्तीका कैयौँ ठाउँको नाम सुनेको थियो नाम्सागीले । स्वर्ग र नर्कसँग तुलना गरिएको ठाउँहरू बिचकोको भोगाइ बादल र वर्षाको भिन्ता जस्तो महसुस गरेको थियो उसले । बिहान सखारै भाले बास्यो । नाम्सागीले आफ्ना धेरथोर फिट्टीफाट्टा, खत्यांड-मत्यांड-बोरामा पोको पारेर काँधमा बोक्त्यो । सबैजसो जेठी भ्यातिनाले माकसोतेलाई छुक्नसक्की पिठुमा बोक्की थिएन । उनको एक हातमा मिटरिन (military tiffin box) बटुको

संहर नरेन्द्रराज प्रसाई

मेरी आमाको दुर्घटना र मेरो जन्म

हामी जति नै धनी भए तापनि हाम्रा आमाहरूलाई भारी बोकाउने हाम्रा बाजेबजेको सोच हुन्थ्यो । त्यही सामन्ती सोचका कारण मेरी आमा भागीरथा प्रसाईलाई पनि घरायसी काममा बेस्सरी लगाइन्थ्यो, तर पनि मेरी आमा बेग्लै सोचकी थिइन् । मानी, काम उनका लागि ईश्वरीय वरदान थियो । त्यसैले आफ्नुसुती पनि उनी घर लिने रातो माटो पनि खन थालिन् । धेरै वर्ष अघिदेखि चिप्ली डाँडाको रातो माटो खन्ने ठाउँमा माटो खन्नेहरूका कारण सुख भइसकेको थियो । २०१० माघ महिनाको कुरा हो, त्यस बेला मेरी आमाको मेरी दिदी नीरालाई पनि साथै लिएर माटो खन गएको थियो । अनि मेरी आमा माटो खन सुखभित्र पसेकी थिइन् । नीरा दिदी सुखभित्र पस्दा नपदै पहिरो आएकोले मेरी आमालाई त्यही सुखले नै पुरेको थियो । अनि तिह वयिथ मेरी दिदीले बगोटोरि फर्केर जोडातोडका साथ कराएर 'गुहार, गुहार, गुहार' भनेकी थिइन् । त्यतिखेर बरबोटै देवी ल्कनुको चौरमा मेरा जेठा दाजु विष्णुभक्त खैलिरहेका थिए । मेरी दिदी विष्णुभाइको सुनेपछि आफ्नुबिक्रै भएका वीरमान भुजेलहरूलाई समेत गुहार मानी मेरा दाजु तुरुन्तै चिप्ली डाँडा पुगेका थिए । अनि त्यस ठाउँमा मान्छेरू क्रमशः घुर्नि थालेका थिए । वीरमान भुजेलहरूले बिस्तारै खन्दै जाँदा मेरी आमाको कपाल बाटोको धागोको रातो फुकेँ भेटेका थिए । अनि त्यसैका आधारमा कौटाँड खनेर मेरी आमालाई सुखबाट बन्लतल निकालिएको थियो । बन्लतल नाम्सागी मेरी आमा बेहोस भइसकेकी थिइन् ।

त्यस घडी मेरी आमाको पेटमा सात महिनाको बच्चा थियो । मेरी आमालाई डोलीमा बोकेर घरमा ल्याइएको थियो । आमाको अवस्था बर्बोटै खल्लै थिएन । तर पनि सास भइन्जेल आस हुँदै रहेछ । त्यसैले त्यै बेलादेखि आमालाई जडीवुटीको सेवन गराइएको थियो । साथै त्यसै दिन दिलबहादुर विष्टहरू मौवाको रुख छोड्न जान पसेका थिए । मौवाको रुखको बोक्नाले भोँचिएको हाड पनि जोड्नुपर्ने भनिन्थ्यो । विष्ट दाइहरूले जानलाबाट मौवाको बोका सुकेँर घरमा ल्याउन थाले । त्यसपछि मेरी आमाको उपचार सुरु भएको थियो । मौवाको बोका लगाउने विधि पनि थियो । कुरा के हो भने-मौवाको बोका कुटेर खड्कुकुलामा दुई घण्टा उमालिन्थ्यो । अनि त्यो बोकाको छोक्रा सेलाएपछि मेरी आमाको शरीरभित्र टिसेर कपडाले बन्दिन्थ्यो । दुई-तीन घण्टा, दुई-तीन घण्टामा आमाका शरीरभित्रको बोका अडक परेर सुक्थ्यो । अनि हरेक दुई-तीन घण्टामा मेरी आमाको शरीरमा पानी राखेर त्यस बोकालाई चिच्याउनु पर्दथ्यो । जाडोको मौसम भएकाले अरूहरूले देखा भने मेरी आमालाई थप कष्ट थियो । तर उनी त्यस बखत अर्थ चेतनामा थिएन् । मेरी दिदी नीरालाबाट त्यस बेला मेरी आमाको शरीरबाट सेना, सुधार र सुरक्षा हुने गर्थ्यो । पहिलेले पुरेको दुई महिनासम्म मेरी आमा जिउँदो नासकैँ घरमा ललिरिन्थी । त्यतिखेर जडीवुटी खुवाएर र लगाएर मेरी आमालाई निको पार्िएको थियो । मेरी आमाको खाएको जडीवुटीको कुरा कारणले आमाको गर्भमा रहेको बच्चाको पनि राम्रो स्वास्थ्य भयो । महिना पुगेपछि मेरी आमाको स्वास्थ्य प्रसवपीडामा अर्ध बेहोसीसम्म पनि एउटा बालक जन्माइयो । अनि ज्योतिषीले ती बालकको नाउँ नरेन्द्रराज प्रसाई

बच्यो । अब मेरो माहिलो छोरो हराउँदैन । बाबै तेले माहिलाको फोटो पनि खोजिस् र तेरो बाबुको, मेरो र माहिलाको नाउँ पनि खोजिस् ।' मेरा मात्वाइ र मेरो कथा पनि विचित्रकै थियो । त्यसैले होला हामीपिँच जना दाजुभाइ र एउटी दिदीमज्जे मेरी आमाको सबैभन्दा धेरै मलाई नै माया गर्थिन् । मेरी आमाका अनुसार मात्वाइ र मेरो कथा यस्तो थियो । मेरो माहिलो छोरो असमयमा नै बियो । त्यो बितेपछि म दिनरात रोइरहन्थे । त्यसै बखत एक रात मैले एउटा सपना देखें । मेरो माहिलो एउटा भीरको टुप्पाको अन्तर परेको डुङ्गामा अट्टोरो गरी बसेको रहेछ । माहिला किन यस्तो अट्टोरोमा बसिस् भनेर मैले उसलाई सोधेछु । आमा, म कहाँ जाऊ ? मैले कहाँ जाने बाटो पाइँन ? उसले रुचे अनुसार भनेर मलाई भन्यो । न, मेरा बुझ्दामा आइब' भनेर मैले उसलाई अफ्नो डँडेनुमा बोकेँ । मैले त्यस्तो सपना देखेको रस महिनामा मेरो अन्तर छोरोका रूपमा नरेन्द्र जन्म्यो । 'नरेन्द्र र मेरी सासुका बिच अचम्मको परिष्क सम्बन्ध थियो । दुवैले एकअर्कांलाई निकै नै माया गर्थे । मैले आमाछोक्राको यति विश्व माया कहीँ, कतै देखेकै थिएँन । नरेन्द्रको आफ्नी आमाप्रतिको लेहातिरेक देखा मलाई ज्यादै अनौठो लाग्ने गर्थ्यो । त्यसैले नरेन्द्रको आमाप्रतिको व्यवहार नै उदाहरणीय र उल्लेखनीय छ जस्तो मलाई भन्ने गर्थ्यो । 'आमाका पाउमा आफ्नो शिर पुर्‍याएपछि नरेन्द्रको हरेक दिनको कार्यक्रम आरम्भ हुन्थ्यो । उहाँ आफ्नी आमालाई नदोषी पानी पनि खाउनुहुन थियो । त्यति मात्र होइन उहाँ जति नै व्यक्त भए तापनि आमालाई पनि आवश्यक समय दिनुहुन्थ्यो । आमाभन्ने बसेर खाने, हिउँदो एकलव्य केही समयका लागि भए पनि आमाका छेउमा बस्नुपर्ने र सुत्नु अघि राति पनि आमाभन्ने केही बर दुखसुखका बात मान्ने नरेन्द्रको आमाप्रतिको दैनिक तालिका हुने गर्थ्यो । साथै आमाको साक्षिपत्रित निगरानी राख्ने, लगाउने लुगाको हिसाब राख्ने र सफामा आमाको ओठ्ठुपुआको व्यवस्थापनमा समेत थ्याग दिने कर्तव्यबाट पनि नरेन्द्र चुननुभएको मलाई थाहा भएन । प्रयासमे मेरी सासुले नरेन्द्रको स्पर्श पाउनथाले उहाँको पचास प्रतिशत बिमारी ठीक हुने गर्थ्यो । मैले बुक्नेअनुसार यो पहिलेदेखिकै रीत थियो । पहिलेपहिले पनि मेरी सासु बिमारी भएको खबर आएपछि नरेन्द्र दौडै भन्ना पुग्नुहुन्थ्यो । त्यति बेला मेरी सासुले नरेन्द्रको नारी सभाएर पढिन्थ्यो-छोरा त जता जान्छस् मलाई पनि त्यति लैजा है ? मेरी सासु नरेन्द्रसँग बेन्दाबोन्डे आधा निको भइसक्नु हुन्थ्यो । मेरी आमाको स्वभाव अत्यन्तै पारदर्शी थियो । खास गरेर उनलाई आफ्ना सबै छोराछोरीका विषयमा पूर्ण ज्ञान थियो । यसैले पनि आमा प्राय मेरोभारै माथि थोत्तिन्थे गर्थिन् । उनलाई मेरो ठुलो विश्वास थियो र उनको विश्वासउपर मैले कहिले थोका उनको बिमारी भएको खबर आएकोपछि नरेन्द्रको विश्वासको मैले सधैं, सधैं र सधैं रखा गरिरे । मेरी सासुले आफ्नो छोरो नरेन्द्र पढ्न 'गर्भ' गर्न कहिल्यै छाड्नुभएन । उहाँ घरीघरी भन्नुहुन्थ्यो, मेरो छोरो नरेन्द्र नभएको हो नरेन्द्र पढ्न 'गर्भ' गर्न कहिल्यै पक्का रहेछ । हो । मेरा सबै छोराहरूले उ-नति नै पढेका छन् । सबैको आ-आफ्ना घरबाजा छन् । मेरो भने लागि त यही नरेन्द्र नै सर्व थोक भयो ।'

-रातोपाटी बटकम

-सप्तकालीन साहित्य बटकम

पाल्पामा हत्या आरोपमा घरबेटी पक्राउ

पाल्पा, माघ २५/पाल्पामा हत्या गरेको आरोपमा घरबेटी पक्राउ परेका छन् । जिल्ला प्रहरी कार्यालय पाल्पाले डेरामा बस्ने व्यक्ति को हत्या आरोपमा तानसेन नगरपालिका-१४ साँचाका माधव बिष्टलाई पक्राउ गरेको हो । यही माघ २३ गते भूत अवस्थामा भेटिएका रिब्लिकोट गाउँपालिका-१, जोगीघुमका ५२ वर्षीय रुद्रबहादुर बुढाथोकीलाई घरबेटी बिष्टले हत्या गरेको खुल्न आएको छ । बुढाथोकी बिष्टको घरमा डेरामा बसी नेबर काम गर्दै आएका थिए । प्रहरीका अनुसार बुढाथोकी माघ २३ गते बिहान साँढे ८ बजे आफूलाई कोठामा नाक, मुख, निधार र सुतेको घाट तल समेत रगत भएको अवस्थामा मुक्त फेला परेका थिए । अनुसन्धान गर्दै जेठो घरबेटीले नै हत्या गरेको खुलेको जिल्ला प्रहरी

कार्यालय पाल्पाका प्रहरी नायब उपरीक्षक सुमिल मल्लले बताए । उनका अनुसार बिष्टलाई बिहीबार पाल्पा जिल्ला अदालतबाट म्याद थप गरी घटनाबारे

थप अनुसन्धान बालिएको छ । बुढाथोकीको शव लुम्बिनी प्रादेशिक अस्पताल बृटवलमा पोस्टमार्टम गराई परिवारलाई बुझाइएको छ ।

आज भीमा एकादशी व्रत

पाल्पा, माघ २५/आज भीमा एकादशी व्रत । महाभारत कालबाट रहन आएको भीमा एकादशीको नाम पछाडीको कारण महाभारत कालदेखि भीमाता एकादशीको महत्त्व बिलक्षण रूपमा लिएको पाइन्छ । प्रत्येक वर्ष माघ शुक्ल एकादशीका दिनलाई भीमा एकादशी भन्ने गरिन्छ ।

यस वर्ष भीमा एकादशी शनिवार र द्वादशी आइतवार परेको छ । द्वादशीको दिन तानसेनको शितलपाटी भीमसेनको रथयात्रा हुने गर्दछ । यो सन्दर्भ महाभारत कालदेखि नै महत्त्वको रूपमा लिइएको पाइन्छ । यसको सम्बन्ध महाभारतका पात्र पाण्डु कुन्ती पुत्र तथा पाँच पाण्डवका माहिला सदस्य भीमसेनसँग रहेको छ । गरुड पुराण अनुसार एकपटक श्रृणा पिहुरेको ऋष्यबाट मुक्त हुने भीमलाई एकादशीका दिन व्रत बस्नु पर्ने भयो । उनी व्रत अलान भन्ने कसैलाई पनि लागेको थिएन । किनकी भीम अत्यन्त शत्रुवा मोटा र बलवान थिए र उनी जसले पनि खाईरहन्थे । तर भीमले यो एकादशीका दिन केही नखाई अत्यन्त त्याग र समर्पणका साथ एकादशीको व्रत लिए । त्यसैले नै यो एकादशीको

नाम भीमा एकादशी रहन गएको भनिन्छ । यस दिन जो कोही व्रत बस्छन् । उनको सबै पाप नष्ट हुनुका साथै समृद्धि प्राप्त हुने तथा भोग र मोक्ष प्राप्त हुन्छ भन्ने पुराणमा उल्लेख गरिएको छ । यसदिन विशेष गरी भगवान श्री विष्णुको आराधना गरिन्छ र रातभरी जाग्राम बस्छन् । विभिन्न कालखण्डमा काठमाडौँ उपत्यकाबाट विभिन्न प्रयोजनका लागि नेवारहरु तानसेनमा आएर बसोबास गरेपछि उनीहरूले यहाँ पनि आफ्ना इष्ट देवता भीमसेनको मन्दिर बनाई गृही पूजा आदि गर्ने परम्परा बसालेको हो भनिन्छ ।

भीमसेनको पूजा अर्चना विशेष गरी नेवार समाजमा बढी चलेको देखिन्छ । त्यसैले देशका विभिन्न ठाउँहरूमा जहाँ जहाँ नेवारहरूको बस्ती छ त्यहाँ भीमसेन मन्दिर स्थापना गरिएको पाइन्छ । भीमसेनलाई कसैले कूलदेवता मानेका हुन् भन्ने भनाइ पनि कता कता उल्लेख भएको पाइन्छ । कतै भीमसेन अत्यन्त बलवान भएकाले भीमसेन सम्पति र व्यापारको सुरक्षाको लागि नेवारहरूले उनको पूजा उपासना गरेका हुन् भन्ने धारणा पनि छ । जे सुकै भए पनि भीमसेनलाई व्यापार व्यवसायको भगवानको रूपमा मानिँदै आइएको छ ।

खेलकुद समाचार

'पोखरा गोल्डकप' को क्वाटरफाइनलमा

काठमाडौँ, माघ २५/सङ्घटा बललाई हराउँदै भारतको थन्डरबोल्ड नर्थ युनाइटेड पोखरा गोल्डकप फुटबलको क्वाटरफाइनलमा पुगेको छ ।

पोखरा रङ्गशालामा शुक्रबार भएको चौथो थि-क्वाटरफाइनलमा थन्डरबोल्डले सङ्घटालाई ३-१ गोलले हरायो । थन्डरबोल्डका फ्रान्क्लिन कुटे टाला, करन राई र आदर्श तामाङले गोल गरे । सङ्घटाका मनिष पौडेलले गोल गरे । अब थन्डरबोल्डले क्वाटरफाइनलमा उज्ज्वेलिस्तानको क्याक कुस एफासँग खेल्नेछ । प्रतियोगितामा ३ वटा विदेशीसहित १० वटा टोली रहेका छन् । २४औँ संस्करणको पोखरा गोल्डकपको फाइनल खेल आउँदो फागुन ३ गते हुनेछ । प्रतियोगिताको विजेताले १२ लाख १ हजार र उपविजेताले ६ लाख १ हजार रूपैयाँ पुरस्कार पाउनेछन् ।

अर्थ/कॉर्पोरेट समाचार

असक्त महिलालाई कुखुरा वितरण

देउचुरी (बाक), माघ १५/घोराही उपमहानगरपालिका-८ की मीता चौधरी एकल महिला हुन् । उनको चार जनाको परिवार छ । श्रीमानको मृत्यु भएको १५ वर्ष भयो । आर्थिक अवस्था कमजोर भएकाले ज्यौला, मजदुरी गरेर छोराछोरीलाई हुर्काएको उनले बताइन् । घोराही उपमहानगरपालिका कृषि तथा पशु व्यावसाय प्रबन्धन शाखा प्रमुख श्रीधर अधिकारीका अनुसार, एकल तथा असक्त एक सय महिलालाई कुखुराका चल्ना वितरण गरिएको छ । पालिकाका १९ वटै वडाका नागरिकलाई कृषि तथा पशु व्यावसाय प्रबन्धन शाखाबाट कुखुरा वितरण गरिएको छ । प्रतियोगितामा १७ वटा कुखुराका चल्ना दिएका छन् । उनले भनिन्, 'यिनै कुखुरालाई राम्रोसँग पालन गरे भने आम्दानी बढ्नेमा हुनक छ ।' घोराही-४ लक्ष्मीपुरकी प्यारी चौधरी पनि एकल महिला हुन् । उनको श्रीमानको निधन भएको सात वर्ष भयो । पाँच जनाको परिवार छ । आर्थिक अवस्था कमजोर छ । पालिकाले १७ वटा कुखुरा निःशुल्क दियो आर्थिक पत्र सुधार हुने उनको आशा छ । पालिकाले जारी गरेको सूचनाका आधारमा निवेदन दिएका हौं । पालिकाले एकल र असक्त महिलालाई प्रोत्साहन स्वरूप राम्रो

कार्यक्रम ल्याएको रहेछ, धेरै खुसी लागेको उनले बताइन् । घोराही उपमहानगरपालिका कृषि तथा पशु व्यावसाय प्रबन्धन शाखा प्रमुख श्रीधर अधिकारीका अनुसार, एकल तथा असक्त एक सय महिलालाई कुखुराका चल्ना वितरण गरिएको छ । प्रतियोगितामा १७ वटा कुखुराका चल्ना दिएका छन् । उनले भनिन्, 'यिनै कुखुरालाई राम्रोसँग पालन गरे भने आम्दानी बढ्नेमा हुनक छ ।' घोराही-४ लक्ष्मीपुरकी प्यारी चौधरी पनि एकल महिला हुन् । उनको श्रीमानको निधन भएको सात वर्ष भयो । पाँच जनाको परिवार छ । आर्थिक अवस्था कमजोर छ । पालिकाले १७ वटा कुखुरा निःशुल्क दियो आर्थिक पत्र सुधार हुने उनको आशा छ । पालिकाले जारी गरेको सूचनाका आधारमा निवेदन दिएका हौं । पालिकाले एकल र असक्त महिलालाई प्रोत्साहन स्वरूप राम्रो

वर्गिकृत डिस्प्ले

१ X ५ सडजमा मात्र

वर्गिकृत डिस्प्लेमा विज्ञापन दिनुहोस् व्यवसाय बढाउनुहोस् । सम्पर्क: ०७५-५२०६०१

पाल्पा आवासीयको 'स्वर्णतिरको...

...कार्यक्रममा जिल्ला शिक्षा विकास तथा समन्वय एकाई पाल्पाका प्रमुख प्रेमराज खरेलले निजी तवरबाट सञ्चालन भएको स्कूलले जिल्लाको शैक्षिक क्षेत्रमा पुऱ्याएको योगदान महत्त्वपूर्ण रहेको बताए । उनले ४५ वर्षे लामो यात्रा तय गर्नु विद्यालयका लागि चुनौतिको विषय भए पनि आफूलाई सफल शैक्षिक संस्थाको रूपमा स्थापित गराउन सक्नु नै महत्त्वपूर्ण रहेको उल्लेख गरे । प्याम्सनका केन्द्रीय सदस्य तथा प्याम्सन पाल्पाका पूर्व अध्यक्ष भरत न्यौपानेले निजी विद्यालयहरूले शैक्षिक गुणस्तर दिन सफल भए पनि सरकारले उनीहरूप्रति हेर्ने दृष्टिकोण सौतको जस्तो रहेको आरोप लगाए । उनले सरकारी र निजी विद्यालयलाई सरकाले गर्ने व्यवहार फरक भएको भन्दै त्यसलाई

सञ्चारउपनैमा जोड दिए । प्याम्सन पाल्पाका अध्यक्ष डाँसुराम पन्थले निजी क्षेत्रका विद्यालयहरूले शैक्षिक क्षेत्रमा महत्त्वपूर्ण योगदान पुऱ्याए पनि सरकारले त्यसको मूल्याङ्कन गर्न नसकेको बताए । तानसेन नगरपालिका-३ का वडा अध्यक्ष बाबुरदन शास्त्रले विद्यालयको शैक्षिक र भौतिक क्षेत्रको विकासमा नगर र वडा तहबाट गर्नुपर्ने काममा सधैँ सहयोग रहने बताए । शिक्षाविद् सुद्विप्रसाद शर्मांले विद्यालयले जिल्लाको शैक्षिक क्षेत्रमा पुऱ्याएको योगदान महत्त्वपूर्ण रहेको उल्लेख गरे । कार्यक्रममा विद्यालय सञ्चालक समितिको तर्फबाट सदस्य हुम प्रसाद श्रेष्ठ, निजी विद्यालयहरूकोतर्फबाट प्याम्पा प्यारामन बोर्डिङ्ग स्कूलका प्रिन्सिपल गंगा बहादुर खत्री, नेपाल

पत्रकार महासंघका जिल्ला सचिव रामचन्द्र रायमाफी, अभिभावकहरूको तर्फबाट पत्रकार यज्ञमूर्ति तिमिल्सीना, ब्राह्मण समाज पाल्पाका अध्यक्ष धर्मचन्द्र नेपाल, विद्यार्थीहरू दिए पाण्डे, बेलिसा तिमिल्सीना, बग्रायतले विद्यालयको सफलताको शुभकामना व्यक्त गरेका थिए । कार्यक्रममा विद्यालय व्यवस्थापन समितिका अध्यक्ष केदारलाल श्रेष्ठले आगामी दिनमा अब्जल जनशक्ति उत्पादन गर्ने दिशामा आफुहरू लागेको बताए । सबैको सहयोग र साथका कारण नै विद्यालय जिल्लाको अब्जल शैक्षिक संस्थाको रूपमा स्थापित हुन सफल भएको भन्दै उनले सबैलाई धन्यवाद दिए । विद्यालयका प्रिन्सिपल गोपाल पि.सी.ले विद्यालयको आबी

योजना प्रस्तुत गर्दै विद्यालयलाई आगामी दिनमा थप गुणस्तर, प्रविधिमैत्री बनाउँदै लैजाने बताए । उनले एक विद्यार्थी एक कम्प्युटरको व्यवस्था गर्ने, इमेल, इन्टरनेट सहितको सुविधा सम्पन्न पुस्तकालयको व्यवस्था गर्ने, कम्प्युटर तथा होटल म्यानेजमेन्ट प्रयोगशालाहरूलाई आधुनिक र सुविधा सम्पन्न बनाउने उल्लेख गरे । सोही अवसरमा विद्यालयले वार्षिक उत्सवमा आयोजना गरिएका विभिन्न विद्याका कार्यक्रममा सफल हुने विद्यार्थी, शिक्षक, अभिभावकहरूलाई सम्मान समेत गरेको थियो । विद्यालय व्यवस्थापन समितिका अध्यक्ष केदारलाल श्रेष्ठको अध्यक्षता, सहायक प्रसाशक भवानी शर्माको स्वागत, शिक्षक रिजिज नेपाल र शिक्षिका सुस्मा श्रेष्ठको सञ्चालनमा कार्यक्रम भएको थियो ।

हरेक प्रहरका ताजा समाचारका लागि www.shitalpati.com क्लिक गर्नुहोस् ।

जपजना दैनिकको आधिकारीक वेबसाईट
शितलपाटी .कम
www.shitalpati.com डिजिटल पत्रिका